

vivat academia

secretariaat: Em. Jacquainlaan 126
1000 Brussel tel. 02/218 68 20 giro 000-0429238-13

verantwoordelijk uitgever: F. Mollet
Kievitsstraat 11, 8020 Oostkamp

verschijnt vijf keer per jaar nr. 57 oktober – november 1986

berichtenblad van het Verbond der Vlaamse Academici

Naar aanleiding van het afwimpelen van het voorstel van dekreet Covelier (VU) - Suykerbuyk (CVP) aangaande de benoemingsmodaliteiten van burgemeesters in het Vlaamse gewest, stuurde het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen (OVV) een motie naar de pers; bij het bekendmaken van de arresten van de Raad van State kwam er weer een motie.

Vóór staatshervorming

Dat brengt ons nog eens terug op de flamingantische toer.

Rond 11 juli deed de grootste partij van Vlaanderen een oproep tot overleg, ja zelfs tot frontvorming, om de staatshervorming weer op gang te helpen en om Happart af te zetten.

Deze oproep kreeg nogal wat ruchtbaarheid in radio, TV en geschreven pers. Het zou wel interessant geweest zijn om te dier gelegenheid eens in herinnering te brengen hoe dikwijls in – pakweg – de laatste 20 jaar gelijkaardige oproepen werden gedaan, door wie, en waarom er telkens niets van terecht kwam.

We hebben ons de moeite getroost om dat zo goed mogelijk na te gaan en zijn tot de vaststelling moeten komen dat er in 1968, 1970, 1974, 1975, 1976, 1977, 1978, 1980, 1983, 1984 en 1985 zulke oproepen geweest zijn, soms onder de vorm van persbericht, soms als brief naar partijbesturen en verantwoordelijken van de Vlaamse strijd- en kultuurverenigingen. Dat is dus 12 (twaalf) keren!

Slechts één keer kwam zo'n oproep van de CVP (1984), in de andere gevallen ofwel van de VU ofwel van het OVV.

Kijk, beste lezer(es), het VVA spreekt in zijn statuten van "Vlaams engagement buiten de partijpolitiek", maar o.i. kan dit niet betekenen dat we nu en dan eens niet zouden mogen, of durven, namen noemen.

Tegen staatshervorming

Het is nogal potsierlijk om een gespierde oproep tot gemeenschappelijk optreden te horen uit de richting van een partij die er zelf bijna steeds de oorzaak van geweest is dat er geen frontvorming of gemeenschappelijke aktie tot stand kwam. Het meest krasse voorbeeld is dat van

voor de verkiezingen 1985. Toen had het OVV aan alle partijen gevraagd om zich akkoord te verklaren met een minimum-voorstel van grondwetsherziening, o.m. inzake de federalisering van het onderwijs. Alleen de CVP heeft zich toen niet willen engageren, zodat de huidige kamers niet "konstituante" zijn.

Het is even potsierlijk om de voorzitter van die grootste partij stoere taal te horen spreken i.v.m. ene Happart, als men zich herinnert dat het dankzij de steun van diezelfde partij is dat deze brave man in het zadel werd geholpen en gehouden.

Niet potsierlijk, eerder verbijsterend is dat na een historische stemming – Vlaamse meerderheid tegen franstalige minderheid – in de kamer van volksvertegenwoordigers over het voorstel van dekreet Coveliers-Suykerbuyk, de Vlaamse Exekutieve, aangevoerd door haar voorzitter Gaston Geens, het bestond om in het overlegkomitee tussen de centrale en de regionale regeringen de Waalse bezwaren bij te treden.

En eveneens verbijsterend is het, dat na de jongste arresten van de raad van State alle aandacht toegespitst wordt op het Happart-geval, terwijl het andere arrest, nl. de vernietiging van de NMBS taalkaders, volledig in het vergeetboek gestopt wordt. De gevolgen van deze uitspraak slaan nochtans op 4000 (vierduizend) arbeidsplaatsen van allerlei niveaus.

In nog een heel stel andere, en veel ernstiger gebieden, zoals universitair onderwijs, wetenschappelijk onderzoek, sociale zekerheid, steun aan bedrijven, en tutti quanti, worden – nu zoals in het verleden – miljarden van de Vlaamse Gemeenschap naar het zuiden des lands getransfereerd: de cijfers zijn bekend en kunnen bij VEV, VLIR, VVZ en andere organisaties gecontroleerd worden.

Volgens de voorzitter van de CVP is de zaak Happart "in zekere zin" een crisis waard. Als de regering hierop valt, is eens te meer de verdere uitbouw van de staatshervorming via een grondwetsherziening uitgesteld.

Dat zou dan in de laatste zes jaar de derde keer zijn dat de CVP er in slaagt te verhinderen dat de nieuwgekozen kamers "konstituante" zijn.

Intussen gaat Nothomb (met wiens steun?) doelbewust de strakkere unitaire toer op, o.m. door de provincies meer macht te verlenen. De Vlaamse Exekutieve daarentegen boet steeds meer in aan macht en financiële armslag, zagezegd omdat het herstelbeleid voorrang heeft! Alsof de staats hervorming niets met economische gezondmaking te maken zou hebben!

Als we zo eens terugblikken, krijgen we de indruk dat de Vlaamse Beweging – zo ruim of zo smal als men wil – sedert de keldering van het zgn. Egmontpakt machteloos, besluiteloos en – helaas – ook wat zielig geworden is. Zou ze toen misschien de verkeerde leiders hebben gevolgd?

F. M.

Het presidium van het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen, waarvan deel uitmaken het Davidsfonds, het Willemsfonds, het Vermeylen-fonds, VTB-VAB, het Verbond van Vlaamse Academici, het Verbond van Vlaams Overheidspersoneel, het IJzerbedevaartcomitee, het Vlaams Komitee Brussel en de Vlaamse Volksbeweging, wijst er op dat de houding van alle Waalse politieke leiders tijdens de eerste 48 uur na het arrest van de raad van state inzake Happart alle Vlaamse politiek verantwoordelijken en alle vlamingen eindelijk moet doen inzien dat het over oneindig veel meer gaat dan Happart of een burgemeesterschap. Ze moeten eindelijk willen zien waar wij staan.

Kenmerkend van franstalige zijde is:

1. dat zij in feite nog geen stap verder staan dan 50 of 75 jaar geleden, zij verwerpen nog altijd de fundamentele indeling van België in taalgebieden. De evidentie dat in Vlaanderen het openbaar leven Nederlands is en moet zijn, en dat alle mandatarissen Nederlands moeten kennen, spreken en gebruiken, blijven zij verwerpen. Zij geven het niet op stuk voor stuk Vlaamse gemeenten, rond Brussel, Voeren enz. te willen verfransen. De taalstrijd, het taalimperialisme willen zij onverminderd voortzetten.
2. Elke administratieve macht wordt misbruikt, elk, ook het meest kansloze juridisch middel, wordt gebruikt om ondertussen onwettelijke toestanden te doen voortbestaan. Door dit jarenlang vol te houden, willen de franstaligen dit gedeelte van de bevolking dat ofwel het zwakst staat, ofwel zich aanpast aan wie feitelijk de macht heeft, achter zich krijgen, wat mede bepaalde stembusuitslagen in Voeren of rond Brussel uitlegt.
3. Zij hanteren, in welke partij zij ook staan, koelbloedig het wapen van de bedreiging met een crisis. Zij aarzelen niet het effectief te gebruiken.

Daartegenover staat dat de Vlaamse politiek verantwoordelijken, in beginsel met de beste bedoelingen, maar met de slechtste resultaten, telkens weer, om botsingen te vermijden, hun ijdele hoop stellen op het voor zich uitschuiven van problemen of het aanvaarden van manke compromissen of het telkens weer verleggen van de laatste weerstandslijn waarop zij niet zullen toegeven. De benoeming van Happart in 1983, maar met 10 maanden uitstel tegen een daarna geloochende belofte van Nederlands te leren, was het type van de oplossing die er geen is. Het getrouw uitvoeren van het arrest van de Raad van State dreigt weer eens een weerstandslijn te worden die men toch weer verschuift.

Het is nu de allerhoogste tijd dat de Vlaamse politiek verantwoordelijken hun beloften zouden waarmaken. In Vlaanderen, ook in Voeren, ook in Kraainem, ook in Linkebeek, moet het hele openbaar leven Nederlands zijn en moeten alle mandatarissen Nederlands kennen en gebruiken. Happart kan geen schepen en dienstdoende burgemeester worden te Voeren. De oplossingen mogen geen jaren op zich laten wachten. Nothomb heeft de regering bedrogen in 1983, hij heeft toen een loopje genomen met de grondslagen van de Belgische instellingen, die hij zou moeten eerbiedigen, en is weer met hetzelfde spelletje bezig.

Juridisch feilloos en democratisch verantwoord is het dat de Vlaamse parlementsleden in de nu eerstkomende weken gebruik zouden maken van hun meerderheid in het parlement om alle wetgevende maatregelen goed te keuren waardoor, zonder dat er nog een speld tussen te krijgen is, er voor gezorgd wordt dat het openbaar leven in het nederlandstalig gebied volledig Nederlands zou zijn. Hierbij dienen zij op ondubbelzinnige wijze hun volle verantwoordelijkheid op te nemen tegenover de hele Vlaamse gemeenschap.

Roland Laridon, voorzitter